

câtu, de-aru mai fi âncă dece ogóre, pe tóte le-aşu putè prăsi cu modulu acesta! —

Să ţii minte dragulu meu, adaose tatălu: ori când ţi se va părè unu lucru prea greu de făcutu, desparte-lu în bucătele; și aşa, încetulu cu încetulu, vei ajunge a-lu găti, fără să te simţi. Căci trebuie să scii, dragulu meu, că urma laudă începutulu.

Tocmai aşa să faceti și voi copilașiloru, cum a făcutu și înțepletulu bětrânu; adeca: despărțiți în bucătele lectiunile, ce vi se dau, ca să nu vi se pară mari și grele; și ast-felu, le veți învětă ușoru și înțelege bine.

9. Omulu și Paserea.

Omulu treeră grăunțe,
Păsérica mi-lu vědù;
Și sburându în giuru de dênsulu,
Se uită și începù:

„Omule, tu ai grăunțe
Cu gramada 'n sura ta;
Dă-mi vr'o căte-va și mie,
Căci mě-omóră érna grea.“

„Păsérică, ȳisă omulu,
Vinu, culege ce găsesci;

Dar' apoi la primă-véră,
Tu cu lucru să-mi plătesci:

„Când omidele 'n grădină
Vinu de rodu la pomi și flori,
Tu să sbori din créngă 'n créngă,
Să le stângi, să le omori.“

Ast-felu ȳise treerătorulu,
Păsérica se 'nvoi.
Elu-i dede grăunțiore,
Ea omidele-i sterpi.

Z. B.

10. Grierulu și Furnica.

Unu grieru lenișu, câtu a ȳinutu frumósa véră, n'a făcutu altuce-va, de câtu a cântatu și s'a preâmplatu. Fiindu că se găsià nutrețu pe tóte cărările, elu nici se gândia, să se îngrijască pentru ȳiua de mâne. Dar' véra, ca ori ce bine, trecù: și veni érna, care cu suflarea sa cea gerósă, stânge viéta erburiloru; și pe animale, le mână la ernaticu în culcușurile loru. Ferice de acele, cari au provisii!

Intr'o ȳi de érnă, cu sóre, diligenta¹⁾ furnică își intindea la sóre, provisiunea sa umeđită. Grierulu, nemâncatul de multu, vědēndu atâta nutrețu, începù a o ruga, ca să-i dee împrumutu macaru atâtă, cu ce să ésă din érnă; jurându-se, că celu multu în luna Apriliu, i va plăti galantonesce. — Furnica-i ȳisă: „Frătiore, cunoșcu că e datorie săntă, a ajuta sěracii și nenorociții cei adevěrați; însă ca să potu sci, dacă meriți milostenie, spune-mi mai

¹⁾ Harnica.